

Sygn. akt IX Ka 1142/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga (spr.)

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska

SO Leszek Grzesiak

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 roku

sprawy **D. F. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk, art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Pińczowie

z dnia 25 kwietnia 2013 roku sygn. akt X K 193/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenia z pkt IV i V o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, ustaleniu okresu próby i orzeczonej karze grzywny;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 1142/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie z dnia 25 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt X K 193/13 oskarżony D. F. (1) został uznany za winnego tego, że:

I. w dniu 31 stycznia 2012 roku w P. woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki O. (...) nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego wobec niego prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej

sygn. IX K 284/09 z dnia 27 kwietnia 2009 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 4 lata z datą ważności od 14 lipca 2009 roku do 14 lipca 2013 roku

tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w dniu 31 stycznia 2012 roku w P. woj. (...) w trakcie kontroli drogowej w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, na wręczonym mu pouczeniu podrobił podpis S. K. poprzez nakreślenie czytelnego podpisu (...), a następnie dokumentu tego użył, jako autentycznego

tj. przestępstwa z art. 270 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 par. 1 k.k. orzeczone wobec D. F. (1) kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 par. 1 i 2 k.k. i art. 70 par. 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec D. F. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 lata.; na podstawie art. 71 par. 1 k.k. i art. 33 par. 1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator zarzucając:

-rażącą niewspółmierność [łagodność] kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. F. (1) za przestępstwa z art. 244 k.k. i art. 270 par. 1 k.k., wynikającą z warunkowego jej zawieszenia, w sytuacji, gdy ustalone i jednocześnie zmarginalizowane przy ocenie przez Sąd okoliczności dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynów zarzuconych oskarżonemu, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionych przestępstw, sposób życia oskarżonego przed popełnieniem występku, jego dotychczasowa czterokrotna karalność za przestępstwa, przy wyjątkowych nasileniu tej kategorii przestępstw na terenie całego kraju, dania natomiast niezasadnie nadmiernego znaczenia elementom podmiotowym leżącym po stronie D. F. (1) – przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy – przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co powodowałoby, że kara w takich wymiarach spełniałyby swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie winna osiągnąć w stosunku do D. F. (1).

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie IV poprzez uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności i rozstrzygnięć z tym związanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku jak w części dyspozytywnej orzeczenia.

Z treści apelacji wynika, że skarżący nie kwestionuje ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów. W związku z powyższym nie ma potrzeby w tym zakresie bliższego odniesienia się do treści wyroku poza stwierdzeniem, że ustalenia odnośnie stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą żadnych wątpliwości tak samo jak ocena prawna zachowania oskarżonego D. F. (1) i jego wina. Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, gdy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyjaśnienia te korespondują w pełni z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zebrane w sprawie dowody zostały trafnie ocenione przez Sąd I instancji.

Odnośnie rażącej niewspółmierności [łagodności] wymierzonej oskarżonemu kary łącznej – jej warunkowego zawieszenia wykonania - Sąd Okręgowy uznał, że zarzut podniesiony w apelacji prokuratora jest zasadny.

Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji Sądu I instancji odnoszącej się do oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jak i stopnia jego winy. Zważywszy na niepoprawność działania D. F., co do czynu z art. 244 k.k., jak i kwestię narażenia na odpowiedzialność karną [a przynajmniej prowadzenie postępowania] niewinnej osoby, stopień społecznej szkodliwości obu czynów oskarżonego należało uznać za znaczny, tak jak i stopień jego winy. Oskarżony działał, bowiem umyślnie, w pełni świadomie, co do tego, że obowiązuje go sądowy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych jak i pozostawał świadomy, co do tego, że w istocie naraża na odpowiedzialność karną inną osobę. Sąd Rejonowy zbagatelizował przy tym fakt, że oskarżony nie po raz pierwszy prowadził pojazd mechaniczny, mimo, iż orzeczono wobec niego prawomocnie środek karny zakazu prowadzenia takich pojazdów. Przed popełnieniem czynu przypisanego mu w przedmiotowej sprawie tj. dniem 31 stycznia 2012r. – w dniu 29 marca 2011r. prowadził samochód znajdując się przy tym nadto w stanie nietrzeźwości – prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 13 września 2012r. XII 300/12. Oskarżony popełniając czyn przypisany mu zaskarżonym wyrokiem miał, więc świadomość, że toczy się wobec niego kolejne postępowanie. Zachowanie D. F. jest niepoprawne i świadczy o całkowitym lekceważeniu porządku prawnego oraz jak trafnie podniósł skarżący o braku wychowawczego oddziaływania na oskarżonego poprzednich orzeczeń, w których warunkowo zawieszano wykonanie kar pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zgodnie z wnioskiem prokuratora dopuścił dowód z akt sprawy X Ko 3/13 Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju X Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. F. w sprawie Sądu Rejonowego w Sosnowcu o sygn. akt II K 86/11. Zgromadzone w tych aktach dokumenty [w tym wywiady kuratora sądowego] nie mają jednak znaczenia dla oceny prognozy kryminologicznej w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego dla zmiany zaskarżonego wyroku wystarczające są okoliczności dotychczas ustalone, które nie zostały w sposób dostateczny wzięte pod uwagę przez Sąd Rejonowy.

Sąd I instancji poza przyznaniem się oskarżonego i wyrażoną skruchą nie wskazał na żadne okoliczności, które wskazywałyby na istnienie po stronie D. F. pozytywnej prognozy zgodnie z treścią art. 69 par. 1 i 2 k.k. Zauważyć przy tym należy, co do przyznania się oskarżonego, że przecież został zatrzymany w czasie łamania zakazu prowadzenia pojazdu, w związku, z czym nadmierne uwypuklanie tej okoliczności jako mającej łagodzący wpływ na wymiar kary jest niezasadne.

Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą, zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.

Okoliczności wyżej omówione w ocenie Sądu Okręgowego nie występują w odniesieniu do oskarżonego D. F.. Nie sposób, bowiem sformułować wobec niego pozytywnej prognozy, iż dotychczasowa jego postawa i sposób życia przemawiają za przyjęciem, że w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności - jej cele, a w przede wszystkim zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, zostaną wobec niego osiągnięte. Oskarżony był kilkukrotnie karany i nie pierwszy raz nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Okoliczności te dobitnie wskazują na to, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, w stosunku, do którego uprzednie wyroki skazujące nie odniosły pozytywnego wychowawczego skutku. Jest to przesłanka mająca zasadniczy wpływ na orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia. Zdaniem Sądu Okręgowego żadne okoliczności nie wskazują na to, by po stronie oskarżonego zachodziła pozytywna prognoza pozwalająca na zastosowanie wobec niego art. 69 par. 1 i 2 k.k.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności mając na uwadze przepis art. 437 par. 2 k.p.k. należało orzec jak w wyroku.

O kosztach sądowych za II instancję na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy orzekł biorąc za podstawę art. 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k.

SSO B. Kuczyńska SSO A. Szeliga SSO L. Grzesiak